hodnouti instančně a meritorně o uplatněném nároku města M., vyplývá již ze skutečnosti, že o jeho podání ze dne 16. února 1933 přes to, že bylo označeno jako odvolání, tedy jako opravný prostředek proti opatření presidia vrch. soudu v K., jímž výplata částky 6.525 Kč 69 h byla odepřena, jako opravná stolice nerozhodlo, nýbrž vyřídilo je výslovně jen jako dozorčí stížnost na rozhodnutí tohoto presidia z 9. února 1933, čímž zcela nepochybně dalo najevo, že instančně nerozhoduje. Jestliže však žal. ministerstvo instančně ve věci, o níž šlo, autoritativně nerozhodlo, nýbrž prohlásilo jen, že neshledává příčiny k zakročení z moci dozorčí, pak nař. výnos nemá právní povahy rozhodnutí neb opatření ve smyslu § 2 zák. o ss, kterým by mohlo býti zasaženo do sféry subjektivních práv stěžujícího si města. Stížnost v odůvodnění své námitky vadnosti řízení uplatněné z toho důvodu, že nař. výnos neobsahuje poučení o opravných prostředcích, vytýká sice, že nešlo o stížnost dozorčí, nýbrž o stížnost proti výnosu, kterým byl vyřízen požadavek města, leč výtkou touto není vyvrácena skutečnost, že o stížnosti města bylo rozhodnuto jen jako o stížnosti dozorčí, kterážto skutečnost jest pro posouzení právní povahy nař. výnosu rozhodující. Ze by žal. ministerstvo bylo povinno rozhodnouti instančně o podání města M. ze 16. února 1933 jako po zákonu kompetentní stolice opravná, stížnost nenamítá a vzhledem k tomu, co shora bylo uvedeno, s úspěchem by ani vytýkati nemohla. Na vyřízení stížnosti dozorčí nemá strana podle konstantní judikatury nss-u (srov. Boh. 1076/21) žádného právního nároku, a negativním vyřízením takové stížnosti nemůže proto strana býti nezákonně poškozena v nějakém svém subjektivním právu. Takové vyřízení není proto způsobilé, aby bylo předmětem stížnosti k nss-u. Z těchto úvah musila býti stížnost odmítnuta pro nepřípustnost, aniž nss mohl se zabývati formálními a meritorními námitkami v ní proti naříkanému výnosu uplatněnými.

Č. 12.178.

Řízení před nss-em: Výrok ministerstva zemědělství, jímž toto jako orgán čsl. státu co nástupce býv. státu uherského odmítá uvolniti depositum, přijaté býv. uh. státem jako spolukontrahentem firmy, jíž byla zadána stavba úzkokolejné dráhy, jako záruku za honorář pro vyhotovitele plánů na tuto stavbu, není rozhodnutím neb opatřením správního úřadu ve smyslu § 2 zák. o ss.

(Nález ze dne 30. listopadu 1935 č. 19.945/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 347/20, 1827/23, 8954/30, 9748/32 a j.

Věc: Ing. Vincenc Sz. v P. proti ministerstvu zemědělství o vrácení deposita.

Výrok: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

Důvody: Fa Oesterreichische Wald- und Holzindustrie A. G., expositura v K., složila podle nař. býv. uher. min. orby dne 29. dubna 1918 u berního úřadu v Ž. hotově 5.000 K jako záruku za honorář příslušející

st-li za vyhotovení plánů na výstavbu úzkokolejné dráhy v P. Částka tato byla převzata jmenovaným berním úřadem jako deposit min. zemědělství. Na základě potvrzení řečené fy, že dotčené plány byly vyhotoveny a jí odevzdány, žádal st-l opětně podáním z 27. října 1925 u expositury min. zemědělství v Bratislavě, aby uvedený deposit byl uvolněn, resp. částka 5.000 Kč byla mu poukázána k výplatě. — Nař. rozhodnutím min. zemědělství v dohodě s min. financí nevyhovělo této žádosti s odůvodněním, že st-l nevyhovuje podmínkám, za jakých uvolnění tohoto deposita podle mezinárodních úmluv jest možné. — — —

Uvažuje o stížnosti, nss musil si vzhledem k předpisům §§ 4 a 21 zák. o ss z povinnosti úřední rozřešiti především otázku vlastní své příslušnosti rozhodovati ve sporu, o který tu jde.

Podle § 2 zák. o ss rozhoduje nss ve všech případech, kde někdo tvrdí, že byl nezákonným rozhodnutím neb opatřením některého úřadu správního ve svých právech poškozen. Slovy »rozhodnutí« neb »opatření« nejsou arci zahrnuty všechny projevy nebo všechny úkony pocházející od správních úřadů, nýbrž — jak vyplývá z § 5 zák. o ss — lze pod pojmy ty subsumovati jen takové výroky úřadů správních, jimiž se autoritativně deklaruje s konečnou platností a s účinkem právní moci buď obsah a objem sporných práv nebo se určuje právní sféra stran, t. j. zakládají neb upravují se jejich práva, resp. povinnosti (srov. nál. Boh. A 347/20, 1827/23 a j.).

Jde tedy o to, zda nař. výnos min. zemědělství má právní povahu rozhodnutí neb opatření ve smyslu § 2 zák. o ss, způsobilého býti předmětem stížnosti u tohoto soudu. Otázku tu nutno zodpověděti záporně, jak plyne z těchto úvah:

Jak ze správních spisů jest zřejmo, vyhotovil st-l plány na výstavbu úzkokolejné dráhy v P., jež byla zadána bývalým uher. min. orby fě Oesterreichische Wald- und Holzindustrie A. G. Jako záruku za honorář st-lův za jeho práci složila pak tato fa u berního úřadu v Ž. v r. 1918 částku 5.000 K, jejíhož uvolnění, resp. vydání se st-l v řízení správním u žal. ministerstva zemědělství domáhal. Nárok příslušející st-li proti jmenované fě na zaplacení honoráře za plány zhotovené pro stavbu dráhy, která jí byla býv. uher. min. orby jako spolukontrahentem zadána, má nepochybně povahu nároku soukromoprávního. Stejné právní povahy jest také právní poměr, do něhož vstoupila fa převzetím stavby oné dráhy k býv. uh. min. orby, jež jako orgán býv. uher. státu za tento stát jí stavbu tu zadalo.

Nárok st-lův, vznesený proti žal. ministerstvu jako orgánu státu, disponující částkou 5.000 Kč složenou firmou Oesterreichische Wald- und Holzindustrie jen jako záruka za honorář příslušející mu proti ní, není proto nárokem plynoucím z práva veřejného, o němž by žal. ministerstvo autoritativně jako úřad správní rozhodlo, nýbrž nárokem uplatňujícím požadavek na vydání 5.000 Kč, odvozovaný z poměru soukromoprávního, o němž st-l tvrdí, že ho žal. ministerstvo neprávem neuznalo tím, že odpírá uvolniti, resp. vydati částku u berního úřadu v Ž. uvedenou firmou pro st-le deponovanou.

Z toho plyne, že st-l domáhá se na žal. ministerstvu vydání majetkové hodnoty, která mu náleží, jak z vývodů stížnosti samé jde, z dů-

vodu práva soukromého. Projev vůle, obsažený v nař. výnosu, učinil žal. úřad jako orgán čsl. státu, jenž vystupuje tu jako nástupce býv. státu uh., který jako spolukontrahent uvedené firmy částku 5.000 K jako úhradu honoráře příslušejícího st-li pro něho přijal. Projev žal. ministerstva v nař. rozhodnutí nemá proto právní povahy rozhodnutí neb opatření úřadu správního ve smyslu § 2 zák. o ss, jak jeho pojmové znaky byly shora vytčeny, nýbrž sluší jej kvalifikovati jako prohlášení orgánu strany. Projev tento nemaje znaků rozhodnutí neb opatření ve smyslu § 2 zák. o ss nemůže býti předmětem stížnosti k nss-u.

Č. 12.179.

Pojištění úrazové. — Řízení správní (Slovensko): * Proti určení náhrady nákladů místního šetření v případě § 92 odst. 2 zák. čl. XIX:1907, provedeného proti zaměstnavateli okresní nemocenskou pojišťovnou, jde odvolání přímo k ministerstvu sociální péče.

(Nález ze dne 2. prosince 1935 č. 12.133/33.)

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v H. proti ministerstvu sociální péče o náklady místního šetření ve věci úrazového pojištění.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Okresní nemocenská pojišťovna v H. výměrem z 22. listopadu 1932 uložila podle § 92 zák. čl. XIX:1907 fě Z. a B. ve V., aby zaplatila do 15 dnů náklady místního šetření, provedeného orgánem pojišťovny dne 11. října 1932, částkou 195 Kč 90 h. Ministerstvo soc. péče k odvolání zúčastněné fy zrušilo nař. rozhodnutím napadený výměr okr. nemoc. pojišťovny pro nesprávné poučení o opravných prostředcích s tímto odůvodněním: »V daném případě jedná se o předpis útrat vzešlých pojišťovně vysláním úředníka k stěžující si fě za účelem zjištění dat potřebných k stanovení odškodného pro pojištěnce Michala P. v důsledku jeho úrazu. Povinnost zaměstnavatelovu k náhradě těchto útrat stanoví § 92 zák. čl. XIX:1907, podle něhož pojišťovna náhradu také předepsala. Než poučení o opravných prostředcích k výměru pojišťovny připojené, že nespokojená strana může se odvolati do 15 dnů od doručení výměru k ministerstvu soc. péče, dané pravděpodobně vzhledem k ustanovení § 20 odst. 3 cit. zák. čl., jest nesprávné, ježto § 92 obdobně, jako je tomu u § 20 odst. 3 cit. zák. čl., nestanoví specielně místo, kam lze se z tohoto výměru odvolati, a nemá v tom směru vůbec žádného ustanovení. Proto dlužno použíti v daném případě, pokud se týče kompetenčních předpisů o postupu při rozhodování této sporné otázky, jediné ustanovení § 156 cit. zák. čl., jenž stanoví, že sporné otázky mezi pokladnami se strany jedné a zaměstnavateli se strany druhé o závazcích platebních rozhoduje průmyslová vrchnost podle § 176 zák. čl. XVII:1884, jíž v I. stolici jest nyní vzhledem k zák. č. 125/1927 Sb. okresní úřad. Pokud snad pojišťovna připojila k výměru výše uvedené poučení o opravných prostředcích vzhledem k poslední větě § 92 zák. čl. XIX:1907, dlužno poukázati na to, že tento striktní